

ด้านแห่งการครอบครองของชีวิตที่สุกงอม ซึ่งมองเห็นได้ในชีวิตของโยเซฟ

ข้อพระคัมภีร์: ยนช.41:39-44; 51-52; 45:5-8; 47:14-23; 50:15-21

I. ถ้าว่าตามประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณ ยาโคบและโยเซฟก็คือบุคคลเดียวกัน; โยเซฟเป็นตัวแทนถึงด้านแห่งการครอบครองของอิสราเอลที่สุกงอม ซึ่งก็คือการก่อรูปของพระคริสต์ซึ่งอยู่ในนิสัยที่สุกงอมของยาโคบ; ในฐานะวิสุทธิชนที่สุกงอมที่ถูกก่อรูปด้วยพระคริสต์ซึ่งเป็นผู้ที่ครบสมบูรณ์ ยาโคบได้ครอบครองผ่านโยเซฟ — ยนช.41:39-44; ฮบ.6:1ก; มต.6:8; 5:22-23:

- ด้านแห่งการครอบครองซึ่งมีโยเซฟเป็นแบบเล็งก็คือพระคริสต์ที่ถูกก่อรูปเข้าสู่ตัวเรา — 4:19.
- โยเซฟ “คนช่างฝัน” (ยนช.37:19) ได้ฝันว่าตามมุมมองของพระเจ้านั้น พลไพร่ของพระองค์เป็นฟ่อนข้าวที่เต็มไปด้วยชีวิต และเป็นดวงสว่างในฟ้าสวรรค์ที่เต็มไปด้วยแสงสว่าง (ข้อ 5-11); ความฝันสองครั้งของโยเซฟ (ข้อ 7, 9) ล้วนมาจากพระเจ้า ซึ่งเปิดเผยแก่เขาถึงมุมมองอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าเกี่ยวกับนิสัย, ฐานะ, การใช้งาน, และเป้าหมายที่มีต่อพลไพร่ของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก:
 - เราต้องใช้ “กลองส่องทางไกลอันศักดิ์สิทธิ์” เพื่อจะมองทะลุกาลเวลาและจะได้เห็นกรุงเยรูซาเล็มใหม่ ซึ่งในที่นี่จะมีแต่ฟ่อนข้าวที่เต็มไปด้วยชีวิตและดวงดาวที่เต็มไปด้วยความสว่าง; ดังนั้น ด้านแห่งการครอบครองของชีวิตที่สุกงอมจึงไม่เคยหยุดถึงวิสุทธิชนทั้งหลายหรือคริสตจักรในด้านลบเลย — เทียบ 38:27-30; มธ.7:1-5; 1ปต.3:8-9.
 - ความฝันของโยเซฟเป็นสิ่งที่ควบคุมและชี้้นำการประพฤติของเขา; เขาประพฤติตัวอย่างกล้าเล็ดและอัศจรรย์เพราะเขาถูกชี้้นำจากนิมิตที่เขาเห็นในความฝัน (เทียบ กจ.26:19); พี่ชายของเขาบันดาลโทสะ (ยนช.37:18-31) และปล่อยตัวไปตามราคาตัณหา (38:15-18) แต่โยเซฟสยบโทสะของเขาและพิชิตราคาตัณหาของเขา (39:7-23) เขาประพฤติตนอย่างฟ่อนข้าวที่เต็มไปด้วยชีวิตและยังปฏิบัติตนดุจดาวบนฟ้าสวรรค์ที่ฉายส่องอยู่ในความมืด.
- การดำเนินชีวิตที่อยู่ภายใต้้นิมิตฝ่ายสวรรค์ของโยเซฟคือการดำเนินชีวิตของอาณาจักรแห่งสวรรค์ทั้งหลายที่ได้บรรยายไว้ในมัดธายบทที่ 5-7; โดยการดำเนินชีวิตเช่นนี้ เขาก็ได้รับการตระเตรียมอย่างครบบริบูรณ์ที่จะเป็นกษัตริย์ครอบครอง; ถ้าพิจารณาตามรัฐธรรมนูญแห่งอาณาจักรฝ่ายสวรรค์ที่ได้เปิดเผยไว้ในบทเหล่านี้ของมัดธาย โทสะของเราจะต้องถูกสยบและราคาตัณหาของเราก็ต้องถูกพิชิต (5:21-32).
- ด้านแห่งการครอบครองของชีวิตที่สุกงอมคือชีวิตที่รับสฤทธอยู่ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่เสมอ (กจ.7:9); ที่ได้มีการสฤทธอยู่ของพระองค์ ที่นั่นก็มีอำนาจ มีฤทธิ์เดชแห่งการปกครอง (ยนช.39:2-5, 21-23):
 - ในการสฤทธอยู่ขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้น พระองค์ทรงทำให้โยเซฟเจริญ รุ่งเรือง; ขณะที่ผู้อื่นปฏิบัติไม่ได้ต่อเขา โยเซฟกลับได้รับสุขความรุ่งเรืองที่มาถึงตัวเขาภายใต้อำนาจสิทธิ์ขาดขององค์พระผู้เป็นเจ้า.
 - ในการสฤทธอยู่ขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้น โยเซฟยังรับพระกรุณาคุณให้ได้รับพระพรขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสมอไม่ว่าเขาจะอยู่ที่ใด; ขณะที่โยเซฟได้รับสุขความรุ่งเรืองอยู่นั้น ทั้งตัวเขาและผู้ที่เกี่ยวข้องกับเขายังได้รับพระพรอีกด้วย — ข้อ 4-5, 22-23.
- แม้ความฝันของเขาเองจะยังไม่สำเร็จเป็นจริง แต่โยเซฟก็มีความเชื่อและความกล้าที่จะแก้ฝันของเพื่อนสองคนที่อยู่ในคุกด้วยกันกับเขา (40:8); ในที่สุดโยเซฟก็ถูกปล่อยตัวจากคุกโดยทางอ้อม โดยการที่เขาพูดแก้ฝันให้กับพนักงานเชิญจอกเสวย (41:9-13) และเขาก็ถูกนำขึ้นสู่พระที่นั่งโดยตรง โดยการที่เขาพูดแก้ฝันให้แก่ฟาโรห์อย่างกล้าหาญ (ข้อ 14-46); ทั้งการปลดปล่อยและอำนาจล้วนเป็นสิ่งที่เขาได้รับมาโดยการพูดของเขา:
 - แอนดรูว์ เมอร์เรย์เคยกล่าวไว้ว่า ผู้ปฏิบัติในด้านพระคำที่ดีควรพูดพระคำได้มากกว่าสิ่งที่เขาเคยมีประสบการณ์; นี่หมายความว่าเราควรพูดตามนิมิตมากกว่าที่จะพูดตามการสำเร็จเป็นจริงแห่งนิมิต.
 - แม้นิมิตของเราจะยังไม่สำเร็จเป็นจริง เรายังควรนำนิมิตเหล่านั้นไปพูดกับคนอื่น; เมื่อถึงเวลา นิมิตของเราก็จะสำเร็จเป็นจริง; ในที่สุดความฝันของโยเซฟก็สำเร็จเป็นจริงโดยการที่เขาแก้ฝันให้กับความฝันของพนักงานเชิญจอกเสวย.
 - เราไม่ควรพูดตามความรู้สึกของเรา แต่ควรพูดตามนิมิตฝ่ายสวรรค์; เราคือผู้ที่มองเห็นนิมิต เป็นผู้มองเห็นแผนการบริหารที่นิจรันดรของพระเจ้า ดังนั้นเราจึงควรพูดตามความเด็ดขาดแห่งหลักความจริงแห่งแผนการบริหารของพระองค์ — กจ.26:16-19.
- ถ้าเราดำเนินชีวิตออกซึ่งพระคริสต์ ไม่ว่าเราอยู่ที่ใดเราก็จะนำมาซึ่งชีวิตหรือไม่ก็ความตาย (2กธ.2:14-16); โยเซฟนำการฟื้นฟูสภาพมายังพนักงานเชิญจอกเสวย; เขานำการประหารมายังพนักงานเครื่องเสวย (ยนช.41:12-13).

7. ถ้าเราแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ก็จะทรงชังเราไว้ใน “คูน้ำใต้ดิน”; ถ้าปราศจากคูน้ำใต้ดิน เราก็ไม่อาจขึ้นไปครองบัลลังก์ได้; เราอย่าได้ “แหกคุก”; เราต้องคงอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะจบการศึกษาและได้รับมงกุฎ — อฟ.3:1; 4:1; ยก.1:12.

II. โยเซฟเป็นกึ่งใหญ่ที่บังเกิดผลมาก (ยช.49:22) นี่เป็นแบบเลี้ยงถึงพระคริสต์ผู้เป็นกึ่งไม้ (ยช.11:1-2) ที่ทำให้พระเจ้าแฉกกิ่งก้านออกไป โดยอาศัยผู้เชื่อที่เป็นกึ่งของพระองค์ (ยช.15:1, 5); ใน ยช.49:22 บ่อน้ำพุเป็นเครื่องหมายเลี้ยงถึงพระเจ้าผู้เป็นแหล่งกำเนิดแห่งการเกิดผลมาก (บพส.36:9; ยรม.2:13) และกิ่งพาดข้ามกำแพงเป็นเครื่องหมายเลี้ยงถึงผู้เชื่อของพระคริสต์ในฐานะที่เป็นกึ่งของพระองค์ ได้ทำให้พระคริสต์แผ่ขยายออกไป โดยอยู่เหนือข้อจำกัดต่างๆ และสำแดงพระคริสต์ใหญ่ขึ้นในสภาวะแวดล้อมทุกอย่าง (ฟป.1:20; 4:22; ฟม.10):

1. ในการได้รับสง่าราศีและของประทานขณะที่เขาได้ขึ้นครองบัลลังก์นั้น โยเซฟก็เป็นแบบเลี้ยงถึงพระคริสต์ผู้ได้รับสง่าราศี (ฮร.2:9) และของประทาน (บพส.68:18; กจ.2:33) ในการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์ (ยช.41:42):

(1) แหวน, อารมณ์, และสร้อยทองคำเป็นภาพบรรยายถึงของประทานที่พระคริสต์ทรงได้รับในขณะที่พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ซึ่งเป็นของประทานที่พระองค์ทรงมอบให้คริสตจักร — ข้อ 42:

ก. แหวนตราเป็นเครื่องหมายเลี้ยงถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งเป็นตราประทับที่อยู่ภายในและอยู่บนตัวของผู้เชื่อทั้งหลายของพระคริสต์ — กจ.2:33; อฟ.1:13; 4:30; เทียบ ลก.15:22.

ข. อารมณ์เป็นเครื่องหมายเลี้ยงถึงพระคริสต์ในฐานะความชอบธรรมในด้านทัศนคติภายนอกของเราเพื่อให้เราได้รับการโปรดให้ชอบธรรมต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า (1กธ.1:30; เทียบ บพส.45:9, 13; ลก.15:22) และในฐานะความชอบธรรมในด้านทัศนคติภายในของเราที่เราได้ดำเนินชีวิตออกมา เพื่อเราจะได้มีคุณสมบัติที่จะมีส่วนร่วมในการสมรสของพระเมษโปดก (ฟป.3:9; บพส.45:14; วว.19:7-9).

ค. สร้อย (โซ่) ทองคำเป็นเครื่องหมายเลี้ยงถึงความมั่งคั่งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ประทานให้เพราะการเชื่อฟังซึ่งได้สำแดงออกในความนอบน้อม (เทียบ กจ.5:32); คอที่ถูกสวมด้วยสร้อย (ล่ามด้วยโซ่) เป็นเครื่องหมายเลี้ยงถึงความตั้งใจที่ถูกพิชิตและสยบให้เชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้า (ยช.41:42; เทียบ พพร. 1:10; สภษ.1:8-9).

(2) เมื่อดูตามลำดับของประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณ เราได้รับการประทับตราหมายของพระวิญญาณเพื่อจะได้รับความรอดก่อน; จากนั้นเราก็ได้รับอารมณ์แห่งความชอบธรรมและเริ่มดำเนินชีวิตพระคริสต์ (ฆต.2:20; ฟป.1:20-21ก); ถ้าเราจะดำเนินชีวิตพระคริสต์ คอของเราก็ต้องถูกสวมด้วยสร้อย (ล่ามด้วยโซ่) นั่นก็คือความตั้งใจของเราต้องถูกพิชิตและสยบโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์.

2. หลังจากที่ได้เป็นขึ้นมาจากคุกแห่งความตายและถูกนำเข้าสู่ฐานะแห่งการเสด็จสู่สวรรค์แล้ว โยเซฟก็ได้สมรสกับอาสะนัธผู้เป็นภาพบรรยายถึงคริสตจักรซึ่งถูกเลือกออกมาจากโลกของชาวต่างชาติในเวลาທີ່พระคริสต์ถูกชนชาติอิสราเอลละทิ้ง (ยช.41:45); โยเซฟเรียกชื่อบุตรหัวปีของเขาว่ามะนาเช (แปลว่า “ทำให้ลึ้ม”) และเรียกบุตรคนที่สองว่าเอ็ฟรายิม (แปลว่า “บังเกิดผลสองเท่า”); โยเซฟประกาศว่า “พระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้าลึ้มเสียซึ่งบรรดาความยากลำบากและทั้งครอบครัวของบิดา” และ “พระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้าบังเกิดทวีขึ้น[สองเท่า]ในดินแดนที่ข้าพเจ้าทนทุกข์นั้น” (ข้อ 51-52).

III. บทบาทที่เกี่ยวกับชีวิตของโยเซฟเป็นการเปิดเผยถึงการปกครองของพระวิญญาณนั้น เพราะการปกครองของพระวิญญาณนั้นก็คือการครอบครองของวิสุทธิชนที่สูงงอม; การปกครองของพระวิญญาณนั้น (การดำเนินชีวิตที่ครอบครองเป็นกษัตริย์ในชีวิตโดยอยู่ภายใต้การเห็นยวรั้งและการจำกัดของชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์อยู่ในความเที่ยงแท้แห่งอาณาจักรของพระเจ้า) ย่อมสูงส่งกว่าด้านอื่นๆ ของพระวิญญาณนั้น — รม.5:17, 21; 14:17-18; เทียบ 2กธ.3:17-18; 2ทธ.4:22; วว.4:1-3:

1. แม้โยเซฟจะเต็มไปด้วยความรู้สึกของมนุษย์และอารมณ์ที่อ่อนไหวต่อพี่น้องของเขา แต่เขารักษาตัวเองพร้อมด้วยความรู้สึกรวมของตนไว้ภายใต้การปกครองของพระวิญญาณนั้น; เขาปฏิบัติต่อพวกพี่ชายของเขาอย่างมีสติสัมปชัญญะ, มีปัญญา, และรู้จักแยกแยะ โดยอบรมสั่งสอนพวกพี่ชายตามที่จำเป็นต่อพวกเขา ให้พวกเขาได้รับการสำเร็จและถูกก่อสร้างขึ้นเพื่อพวกเขาจะได้ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันเป็นพลไพร่แห่งกลุ่มชน ซึ่งเป็นพยานของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก; ชีวิตที่ได้สำแดงออกมาในเรื่องราวของโยเซฟก็คือชีวิตแห่งการเป็นขึ้น ซึ่งก็คือชีวิตของพระเจ้า — ยช.42:9, 24; 43:30-31; 45:1-2, 24.

2. การที่โยเซฟดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้การจำกัดของพระเจ้า ซึ่งเป็นภาพบรรยายถึงการดำเนินชีวิตมนุษย์ของพระคริสต์ ได้สำแดงความสูงงอมและความครบสมบูรณ์ของชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์ให้ปรากฏ และนำมาซึ่งอาณาจักรของพระเจ้า — ยช.5:19, 30ข; 7:16, 18; 14:10; มธ.

8:9-10.

3. ในการที่โยเซฟปฏิบัติต่อพวกพี่น้องของเขานั้น เราจะเห็นว่าเขาดำเนินชีวิตที่สงบ, มีสติสัมปชัญญะ, และรู้จักแยกแยะ พร้อมด้วยความรักที่มีต่อพี่น้องของเขา — เป็นชีวิตที่ปฏิเสธตัวเองซึ่งเป็นภาคปฏิบัติของการดำเนินชีวิตแห่งอาณาจักร — ยนช.45:24; มธ.16:24; 2 ครน.1:10; ยชย.30:15ก; ฟป.1:9; 1ทธ.5:1-2; 1ธซ.3:12; 4:9; 2ธซ.1:3; โรม.12:10; 1ยฮ.4:9; ฮธ.13:1.
4. ผู้ที่มีฤทธิ์อำนาจมากที่สุดคือผู้กำลังในการที่จะไม่ทำในสิ่งที่ตนสามารถกระทำได้ — นี่คือการปฏิเสธตัวเองที่แท้จริงและการแบกกางเขนที่แท้จริง — มธ.16:24; เทียบ 26:53; 2กธ.2:12-16.
5. โยเซฟตระหนักว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ใช้เขาไปยังอียิปต์; ในยนช.50:20 เขากล่าวแก่พี่ชายของเขาว่า “แต่ก่อนพวกท่านได้คิดทำร้ายแก่เราจริง แต่ฝ่ายพระเจ้าทรงดำริให้เกิดผลดี” (ยนช.45:5, 7; 50:19-21; เทียบ 41:51-52); นี่คือการเที่ยงแท้ของถ้อยคำที่เปาโลกล่าวไว้ในโรม 8:28-29; โยเซฟยอมรับทุกสิ่งที่พวกพี่ชายกระทำกับเขาเพราะสิ่งเหล่านั้นล้วนมาจากพระเจ้า และเขายังปลอบโยนผู้ที่กระทำผิดต่อเขา (ยนช.45:5-8; 50:15-21); โยเซฟช่างมีพระคุณและมีวิญญาณที่ล้ำเลิศยิ่งนัก!

IV. เนื่องจากโยเซฟทนทุกข์และปฏิเสธตัวเอง เขาจึงได้รับความอุดมสมบูรณ์ของการหล่อเลี้ยงแห่งชีวิต (บทเพลงที่ 465); ในการที่จะได้รับอาหารจากโยเซฟซึ่งเป็นแบบเลี้ยงถึงพระคริสต์นั้น พลไพร่ต้องจ่ายราคาสี่อย่าง: เงินทอง, สัตว์ใช้, ที่ดิน, และตัวของพวกเขาเอง — 47:14-23; เทียบ วว.3:18:

1. เงินทองเป็นตัวแทนของความสะดวกราบรื่น, สัตว์ใช้เป็นเครื่องหมายถึงถึงสื่อกลางในการดำรงชีวิตของเรา, และที่ดินเป็นตัวแทนของทรัพยากรของเรา; ถ้าเราอยากได้รับการหล่อเลี้ยงแห่งชีวิตจากองค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งเป็นผู้แจกจ่าย เราจะต้องถวายความสะดวกราบรื่น, สื่อกลางในการดำรงชีวิต, และทรัพยากรของเราแด่พระองค์; เราจึงถวายแด่พระองค์มาก เราก็ยิ่งได้รับการหล่อเลี้ยงแห่งชีวิตจากพระองค์มาก.
2. ในที่สุด ถ้าจะได้รับส่วนที่ดีที่สุดจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งรวมถึงอาหารเพื่อความอิ่มหนำและเมล็ดพันธุ์เพื่อจะก่อกำเนิดบางสิ่งสำหรับผู้อื่น (ยนช.47:23) เราก็ต้องมอบตัวเราเอง มอบทุกส่วนของตัวเราให้กับพระองค์ด้วย (ลวต.1:4).
3. เมื่อเราจ่ายราคาที่สูงที่สุดโดยการมอบทุกส่วนของตัวเราให้กับพระองค์ เราก็จะรับส่วนที่ดีที่สุดในการรับสุขพระคริสต์.

V. พระพรแห่งจักรวาลที่โยเซฟได้รับมาจะสำเร็จสุดยอดในฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่; ในฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่นั้น ทุกสิ่งล้วนใหม่ กลายเป็นพระพรต่อพระคริสต์และผู้เชื่อของพระองค์ — ยนช.49:25-26; พบทญ.33:13-16; วว.21:5:

1. การเปลี่ยนแปลงคือเปลี่ยนไปโดยระบบสิ่งใหม่ทดแทนสิ่งเก่าด้วยสภาพใหม่ของชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์, การสูงงอมคือการถูกเติมเต็มด้วยสภาพใหม่ของชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์ที่มาเปลี่ยนแปลงเรา, และการอวยพรคือการไหลล้นของชีวิต; ในนั้นปลายชีวิตของยาโคบพร้อมด้วยโยเซฟก็คือชีวิตแห่งการอวยพรซึ่งเป็นจุดสูงสุดแห่งการฉายส่องของเขา — สภษ.4:18; ฮธ.11:21; ยนช.47:7; 48:15-16.
2. มีแต่พระเจ้าที่ใหม่; ทุกสิ่งที่ห่างเหินจากพระเจ้าย่อมเก่าแก่ แต่ทุกสิ่งที่ได้กลับคืนสู่พระเจ้าล้วนเป็นสิ่งใหม่ (2กธ.5:17); การถูกเปลี่ยนใหม่คือการกลับคืนสู่พระเจ้า และมีบางสิ่งของพระเจ้าถูกใส่ไว้ในตัวเราเพื่อเราจะถูกผสมกลมกลืนกับพระเจ้าและเป็นหนึ่งกับพระเจ้าเพื่อการดำเนินชีวิตแห่งพระกาย (4:16; โรม.12:1-2).
3. เคล็ดลับของการได้รับพระเจ้ามาเป็นพระพรแห่งสภาพใหม่ของเราคือการนำทุกสิ่งมาหาพระเจ้าและยอมให้พระองค์เข้าสู่ในทุกสิ่ง; พระพรแห่งจักรวาลที่โยเซฟได้รับมานั้นหมายความว่าพระพรมีอยู่ทุกหนทุกแห่ง; คำสรรเสริญของเราจะเปลี่ยนทุกสิ่งของการสาปแช่งแห่งการตกต่ำให้เป็นพระพร — อฟ.5:20; 1ธซ.5:16-18.